

SOL FOSC

Un relat de: [MariaM](#)

D'avui no passa, he de fer alguna cosa. Faig unes trucades, insisteixo i espero resposta. La resposta és el silenci. De silencis n'hi ha de volguts, de plens i de buits; el que ara sento és, si més no, preocupant. No hi vull infiltrats en el meu pensament, no vull deixar-me atrapar. Als mals pensaments tolerància zero. Però estic amoïnada. Consulto el mòbil; el darrer whatsapp me l'envià el 23 d'octubre. Un text breu, però amb les fotos de jardins idíl·lics i de monestirs que aconsegueixen reflectir el sentiment de pau que els envolta, en tenia prou per apaivagar el neguit d'ara. La nostra relació ve de lluny, i n'hem superat de tots colors.

Avui, diuen, fa un dia esplèndid, assolellat, però, miro al sol i el veig fosc, molt fosc. No sé d'on m'arriba un corrent d'aire; és una brisa estranya i descarada, em despentina els cabells del clatell i tafaneja la pila de papers que tinc damunt la taula. Abans no me'ls esgarriï tanco la finestra i surto de casa, em convé veure el sol de l'exterior.

Un cop al carrer em deixo dur, no segons d'on bufi el vent, sinó allà on em porti el cor. Sense pensar-hi, me n'adono que sóc a les Rambles, buscant el mar o ves a saber què o a qui. Vagarejo, sense rumb tot mirant les diverses escultures, originals, rares o estrofolàries, la majoria impecables com autèntiques obres d'art. Badant, badant, m'aturo davant d'un follet verd, cobert de fullatge i de plantes exòtiques. Les fulles no es mouen fins que algú deixa caure unes monedes. L'esperit entremaliat sembla que em mira entre les fulles, ara en moviment, i quelcom de familiar m'atrau; als peus hi té una motxilla groga, una bufanda que conec i un nas vermell de pallasso; si, el seu nas de pallasso! Ho sé perquè la Isabel és pallassa i ha tornat de Bali! No sé ben bé si d'aquests mims se'ls pot dir escultures vivents; per a mi són com obres d'art, un d'ells m'ha alegrat la vida: he trobat la meua amiga. La lluïssor del sol ho inunda tot i s'han acabat la foscúria i la temença.